

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **E. R.**
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Tomkem
sídlem Polská 4, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**
sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2020, č. j. KK/70/DS/20-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s.ř.s.“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. května 2020, č.j. KK/70/DS/20-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 10. 12. 2019, č.j. 18519/OD/19-8/Bar. (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Prvoinstančním rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobce o výměnu jeho řidičského průkazu vydaného cizím státem (Keňskou republikou) za řidičský průkaz České republiky.

II.

Žaloba

2. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, když poukázal na ust. § 7 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 31/2001 Sb., o řidičských průkazech a registru řidičů (dále jen „*vyhláška č. 31*“), přičemž dle jeho názoru bylo podstatné, zda jsou údaje v keňském řidičském průkazu uvedeny, nikoliv zda jsou číslovány. K zařazení řidičského oprávnění do skupiny E žalobce uvedl, že je nutno zohlednit aplikaci ust. § 116 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), dle kterého neodpovídá-li skupina vozidel uvedená v řidičském průkazu členského státu nebo v řidičském průkazu vydaném cizím státem skupině vozidel podle zákona o silničním provozu, obecní úřad obce s rozšířenou působností zapíše do řidičského průkazu řidičské oprávnění pro skupiny vozidel v rozsahu nejbližší vyšším s omezením. Žalobce tedy byl dle svého názoru oprávněn řídit motorová vozidla skupiny B – automobily, jejichž nejvyšší povolená hmotnost nepřevyšuje 4 000 liber, a vozidla skupiny AM a A – motocykly do, resp. nad 50 ccm.
3. Dále žalobce poukázal na čl. 41 odst. 2 písm. b) Úmluvy o silničním provozu z r. 1968 (součástí právního řádu ČR na základě Sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 83/2013 Sb. m. s., dále jen „*Vídeňská úmluva*“), z něhož dovodil, že národní řidičské průkazy musejí být uznány na území jiné smluvní strany do doby, než se toto území stane normálním bydlištěm svého držitele. Dále pak žalobce poukázal na neodpovídající překlad Přílohy 6 odst. 4 Vídeňské úmluvy, který dle jeho názoru pouze zdánlivě odpovídá anglickému znění. Dle žalobce z tohoto ustanovení však plyne, že v cizím řidičském průkazu musejí být uvedeny údaje, které jsou ve Vídeňské úmluvě následně číselně označeny. Striktní trvání na číslování předmětných údajů, které při absenci očíslování vede k neuznání cizozemského řidičského průkazu, je pak dle žalobce přepjatým právním formalismem, čímž zároveň dochází k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces. V této souvislosti poukázal žalobce na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 269/99 a sp. zn. III. ÚS 84/94. Dle žalobce musí být v důsledku toho, že jak Keňská republika, tak ČR jsou smluvními stranami Vídeňské úmluvy, keňský řidičský průkaz automaticky uznatelný a vyměnitelný v ČR. Dle žalobce by pak bylo proti mezinárodněprávní zásadě reciprocity, pokud by signatáři Vídeňské úmluvy vzájemně neuznávaly jimi vydané řidičské průkazy, ačkoliv se k tomuto smluvně zavázali. Zároveň je při kolizi výkladu mezinárodní smlouvy a národního práva vždy na místě aplikovat

výklad příznivý mezinárodní smlouvě, proto před zákonem o silničním provozu má aplikační přednost Vídeňská úmluva, když zákon o silničním provozu, ani vyhláška č. 31 nezohledňují čl. 41 odst. 2 písm. a) a b) Vídeňské úmluvy. Česká právní úprava totiž striktně lpí na dodržování náležitosti cizozemského řidičského průkazu dle Přílohy 6 Vídeňské úmluvy bez ohledu na to, který stát cizozemský řidičský průkaz vydal – zda stát smluvní či nesmluvní. Žalobce pak uzavřel, že cizozemský řidičský průkaz je dle Vídeňské úmluvy obligatorně uznatelný bez ohledu na číslování údajů v něm obsažených.

4. Závěrem žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí prvoinstanční, a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve stručně shrnul průběh správního řízení. K obsahu žaloby pak uvedl, že dle žalobce je keňský řidičský průkaz vyměnitelný za řidičský průkaz ČR dle Vídeňské úmluvy, pokud je prokázáno, že ve smyslu ust. § 116 odst. 3 zákona o silničním provozu má žalobce povolen pobyt na území ČR po dobu delší jednoho roku. Žalovaný se s tímto názorem neztotožnil, když poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. listopadu 2019, č.j. 57 A 103/2019-43. Dále žalovaný uvedl, že na základě ust. § 116 odst. 3 zákona o silničním provozu lze cizozemský řidičský průkaz, který neodpovídá požadavkům Vídeňské úmluvy, vyměnit za tuzemský řidičský průkaz za kumulativního splnění tří podmínek – vydávající stát není členským státem EU (I.), vydávající stát je uveden v příloze č. 6a vyhlášky č. 31 (II.) a držitel tohoto řidičského průkazu pobývá na území ČR na základě dlouhodobého víza (III.). Vzhledem k tomu, že Keňská republika není uvedena v příloze č. 6a vyhlášky č. 31, bylo nadbytečné zkoumat další podmínky, zejm. pobyt žalobce na území ČR.
6. K číslování údajů obsažených v řidičském průkazu žalovaný uvedl, že žalobce nerespektuje ust. § 104 odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu, když pominul zákonem vyjmenované druhy řidičských průkazů, jež osvědčují na území ČR řidičské oprávnění. Dále žalovaný uvedl, že nebylo nutno zkoumat splnění ostatních podmínek uznatelnosti cizozemského řidičského průkazu ve chvíli, kdy Keňská republika není uvedena v příloze č. 6a vyhlášky č. 31, a řidičský průkaz svým provedením neodpovídá požadavkům Vídeňské úmluvy. Pro výměnu cizozemského řidičského průkazu za řidičský průkaz tuzemský je nutno, aby tento splňoval požadavky stanovené Vídeňskou úmluvou a Úmluvou o silničním provozu z r. 1949 (součástí právního řádu ČR na základě Sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 82/2013 Sb. m. s., dále jen „Ženevská úmluva“) a ust. § 7 a 8 vyhlášky č. 31. K samotnému číslování údajů pak žalovaný opětovně odkázal na již citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 11. 2019 č.j. 57 A 103/2019-43. Na základě závěrů obsažených v tomto rozsudku pak žalovaný uvedl, že postupoval správně, pokud zamítl žalobcovu žádost o výměnu cizozemského řidičského průkazu za řidičský průkaz tuzemský proto, že tento neměl náležitosti dle přílohy č. 6 Vídeňské úmluvy.
7. K žalobcem namítané kolizi mezinárodního a vnitrostátního práva žalovaný uvedl, že z čl. 41 odst. 2 písm. a) a b) Vídeňské úmluvy vyplývá, že smluvní státy nejsou povinny uznat cizozemský řidičský průkaz, pokud tento neodpovídá příloze č. 6 Vídeňské úmluvy, přičemž žalobcem předložený keňský řidičský průkaz této příloze neodpovídal.

8. Závěrem pak žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV.

Replika žalobce

9. Žalobce ve své replice zopakoval argumentaci uvedenou v žalobě stran číslování údajů obsažených v keňském řidičském průkazu, když dle jeho názoru musejí být v cizozemském řidičském průkazu obsaženy údaje, které jsou ve Vídeňské úmluvě číselně označeny, aniž by v řidičském průkazu musely být číslovány.
10. Dále žalobce uvedl, že jako občan SRN využívá keňský řidičský průkaz i na území SRN, kde je jeho řidičský průkaz platný a vyměnitelný, pouze by žalobce musel v SRN absolvovat dodatečnou zkoušku. Dále uvedl několik příkladů uznávání cizozemských řidičských průkazů v jiných státech, aby uzavřel, že v rámci reciprocity a mezinárodně uznávaného výkladu mezinárodní smlouvy je nutno brát v potaz výklad zastávaný jinými smluvními státy Vídeňské úmluvy, aby výklad Vídeňské úmluvy byl ve všech smluvních státech stejný. Žalobce dále konstatoval, že Keňská republika i jiné státy vydávají své řidičské průkazy v kontextu Vídeňské úmluvy, nicméně ačkoliv nedbají na číslování údajů v nich obsažených, nejsou tyto řidičské průkazy v jiných státech Evropy apriori odmítány jako nevyměnitelné či neplatné. Dále pak žalobce uvedl, že řidičský průkaz je ve smyslu ust. § 103 odst. 1 zákona o silničním provozu veřejnou listinou osvědčující způsobilost držitele řidičského oprávnění řídit motorová vozidla. Ze znění ust. § 103 odst. 1 zákona o silničním provozu pak dle žalobce plyne, že podstatný je rozsah řidičského oprávnění, jméno, příjmení a podoba držitele, přičemž ostatní údaje jsou podružné. Lpění na pouhém číslování údajů v cizozemském řidičském průkazu je tak dle žalobce nezákonné.

V.

Posouzení věci soudem

11. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání (žalobce v replice a žalovaný ve vyjádření k žalobě), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

13. Soud po posouzení žaloby dospěl k závěru, že žaloba žalobce není důvodná.
14. Z obsahu správního spisu zjistil soud tyto skutečnosti podstatné pro své rozhodnutí. Žalobce podal dne 10. října 2019 žádost o výměnu keňského řidičského průkazu za český řidičský průkaz. K žádosti žalobce přiložil keňský řidičský průkaz č. C3637367 vydaný dne 3. září 2019. Předložený řidičský průkaz měl podobu červenobílé knížky, byl opatřen údaji o žalobci (jménem, příjmením, datem narození, adresou pobytu a dalšími blíže nezjištěnými údaji. Údaje v řidičském průkazu obsažené nebyly očíslovány. Správní orgán prvního stupně žalobcovu žádost prvoinstančním rozhodnutím zamítl, neboť žalobcův keňský řidičský průkaz nebyl řidičským průkazem vydaným cizím státem podle Vídeňské ani Ženevské úmluvy, tudíž dle ust. § 104 odst. 2 písm. c) zákona o

silničním provozu neosvědčoval řidičské oprávnění na území ČR. Zároveň žalobcův řidičský průkaz nesplňoval podmínky pro uznávání řidičských oprávnění cizích států za účelem výměny řidičského průkazu, když dle ust. § 7 odst. 1 vyhlášky č. 31 se náležitosti řidičského průkazu vydaného cizím státem podle Vídeňské úmluvy posuzují podle přílohy č. 6 této Úmluvy a dle ust. § 7 odst. 2 vyhlášky č. 31 se náležitosti řidičského průkazu dle Ženevské úmluvy posuzují podle přílohy č. 9 Ženevské úmluvy. Z důvodu absence číslování údajů uvedených v keňském řidičském průkazu pak tento svým provedením neodpovídal požadavkům Vídeňské úmluvy ani Ženevské úmluvy a zároveň údaje uvedené v keňském řidičském průkazu neodpovídaly pořadí, v jakém by měly být uvedeny dle vzoru uvedeného v příloze č. 9 Ženevské úmluvy a řidičská oprávnění sk. E, F, G neodpovídaly řidičským oprávněním dle Ženevské úmluvy. Ačkoliv je dle ust. § 10a odst. 1 vyhlášky č. 31 možné vyměnit cizozemský řidičský průkaz, který svým provedením neodpovídá požadavkům Vídeňské a Ženevské úmluvy, za tuzemský řidičský průkaz, musejí k tomu být splněny tam uvedené podmínky, mj. vydávající stát musí být uveden v příloze č. 6a vyhlášky č. 31. V případě Keňské republiky však tato podmínka nebyla splněna, když Keňská republika není v příloze č. 6a vyhlášky č. 31 uvedena. Žalobcův keňský řidičský průkaz tudíž nebylo dle správního orgánu prvního stupně možné vyměnit za český řidičský průkaz. Žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

15. Při posouzení důvodnosti žaloby vyšel soud z následující právní úpravy.
16. Ust. § 104 odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu stanoví, že řidičské oprávnění na území České republiky osvědčuje řidičský průkaz vydaný cizím státem podle Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) a Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949).
17. Ze serveru Organizace spojených národů (https://treaties.un.org/Pages/showDetails.aspx?objid=080000028005793f&clang=_en) soud ověřil, že Ženevskou úmluvu o silničním provozu ze dne 19. 9. 1949 Keňa neratifikovala.
18. Podle čl. 41 odst. 2 písm. a) Úmluvy ve znění účinném od 29. března 2011, u níž soud na serveru Organizace spojených národů (https://treaties.un.org/Pages/showDetails.aspx?objid=080000028003745e&clang=_en) ověřil, že zavazuje i Keňu, platí, že smluvní strany musí uznat:
 - i) každý vnitrostátní řidičský průkaz, který odpovídá ustanovením přílohy 6 Úmluvy;
 - ii) každý mezinárodní řidičský průkaz, který odpovídá ustanovením přílohy 7 Úmluvy, za podmínky, že je předložen spolu s odpovídajícím vnitrostátním řidičským průkazem, za platný na svých územích pro řízení vozidel, která patří do kategorií, na které se řidičské průkazy vztahují, za podmínky, že řidičské průkazy jsou dosud platné a že byly vydány jinou smluvní stranou nebo její částí, nebo organizací náležitě k tomu zmocněnou touto jinou smluvní stranou, nebo jednou z jejích částí.
19. V příloze 6 Úmluvy ve znění účinném od 29. března 2011 je uvedeno, že
 1. Vnitrostátní řidičský průkaz musí mít formu dokumentu.
 2. Průkaz musí být zhotoven z plastu nebo papíru. Pro řidičské průkazy zhotovené z plastu by měl být přednostně zvolen formát 54 x 86 mm. Preferovanou barvou je růžová; tisk a volná místa pro údaje určí vnitrostátní legislativa s výhradou platnosti ustanovení

odstavců 6 a 7.

3. Na přední straně průkazu se uvede titul „Řidičský průkaz“ ve vnitrostátním jazyce (nebo jazycích) státu, který průkaz vydává, a rovněž název a/nebo rozlišovací znak státu, který průkaz vydal.

4. Je povinné, aby řidičský průkaz obsahoval následující údaje, **očíslované** (*důraz přidán*) tak, jak je uvedeno níže.

1. Příjmení;
 2. Křestní jméno, další jména;
 3. Datum a místo narození (místo narození může být nahrazeno jinými údaji, které určí vnitrostátní legislativa;
 4. (a) Datum vydání;
 4. (b) Datum ukončení platnosti;
 4. (c) Název nebo razítko orgánu, který průkaz vydal;
 5. Číslo průkazu;
 6. Fotografie držitele;
 7. Podpis držitele;
 9. Kategorie (podkategorie) vozidel, pro které je průkaz platný;
 12. Doplňující informace nebo omezení pro každou kategorii (podkategorii) vozidel v podobě kódu.
5. Jestliže jsou podle vnitrostátní legislativy požadovány další údaje, musí být v řidičském průkazu uvedeny pod následujícími čísly:

4.(d) Identifikační číslo pro účely registrace, jiné než je uvedeno pod číslem 5 odstavce 4;

8. Místo normálního bydliště;
10. Datum vydání pro každou kategorii (podkategorii) vozidel;
11. Datum ukončení platnosti pro každou kategorii (podkategorii) vozidel;
13. Informace pro účely registrace v případě změny ve státu normálního bydliště;
14. Informace pro účely registrace nebo jiné informace se vztahem k bezpečnosti silničního provozu.

6. Všechny údaje v řidičském průkazu musí být napsány latinskými písmeny. Jestliže se použije jiný druh písma, musí být údaje uvedeny též latinskou abecedou.

7. Informace uvedené pod čísly 1 - 7 v odstavcích 4 a 5 se uvedou přednostně na stejné straně průkazu. Místa uspořádání údajů uvedených pod čísly 8-14 odstavců 4 a 5 by měla být stanovena vnitrostátní legislativou. Vnitrostátní legislativa by měla rovněž vymezit na průkazu místo pro zařazení elektronicky uchovávaných informací.

8. Kategorie, pro které mohou být průkazy vydány, jsou následující:

- A. Motocykly;
- B. Motorová vozidla, jiná než kategorie A, která mají nejvyšší povolenou

hmotnost nepřevyšující 3 500 kg a nemající více než osm sedadel kromě sedadla řidiče; nebo motorová vozidla kategorie B spojená s přípojným vozidlem o maximální povolené hmotnosti nepřevyšující 750 kg; nebo motorová vozidla kategorie B spojená s přípojným vozidlem, jehož nejvyšší povolená hmotnost převyšuje 750 kg, avšak nepřevyšuje hmotnost motorového vozidla v nenaloženém stavu, přičemž společná nejvyšší povolená hmotnost takto spojených vozidel nepřevyšuje 3 500 kg;

C. Motorová vozidla jiná než kategorie D, jejichž nejvyšší povolená hmotnost převyšuje 3 500 kg; nebo motorová vozidla kategorie C spojená s přípojným vozidlem o nejvyšší povolené hmotnosti nepřevyšující 750 kg;

D. Motorová vozidla používaná pro přepravu cestujících, která mají více než osm sedadel kromě sedadla řidiče; nebo motorová vozidla kategorie D spojená s přípojným vozidlem o nejvyšší povolené hmotnosti nepřevyšující 750 kg;

BE. Motorová vozidla kategorie B spojená s přípojným vozidlem, jehož nejvyšší přípustná hmotnost převyšuje 750 kg a převyšuje hmotnost motorového vozidla v nenaloženém stavu; nebo motorová vozidla kategorie B spojená s přípojným vozidlem, jehož nejvyšší povolená hmotnost převyšuje 750 kg, přičemž společná nejvyšší povolená hmotnost takto spojených vozidel převyšuje 3 500 kg;

CE. Motorová vozidla kategorie C spojená s přípojným vozidlem, jehož nejvyšší přípustná hmotnost převyšuje 750 kg;

DE. Motorová vozidla kategorie D spojená s přípojným vozidlem, jehož nejvyšší přípustná hmotnost převyšuje 750 kg;

9. Do kategorií A, B, C, CE, D a DE může vnitrostátní legislativa zařadit následující podkategorie vozidel, pro něž může platit řidičský průkaz:

A1. Motocykly, jejichž zdvihový objem nepřevyšuje 125 cm³ a výkon nepřevyšuje 11 kW (lehké motocykly);

B1. Motorové tříkolky a čtyřkolky;

C1. Motorová vozidla s výjimkou vozidel kategorie D, jejichž nejvyšší povolená hmotnost převyšuje 3 500 kg, ale nepřevyšuje 7 500 kg; nebo motorová vozidla podkategorie Cl spojená s přípojným vozidlem, jehož nejvyšší povolená hmotnost nepřevyšuje 750 kg;

D1. Motorová vozidla používaná pro přepravu cestujících, která mají více než osm sedadel kromě sedadla řidiče, avšak ne více než 16 sedadel kromě sedadla řidiče; nebo motorová vozidla podkategorie Dl spojená s přípojným vozidlem, jehož nejvyšší přípustná hmotnost nepřevyšuje 750 kg;

C1E. Motorová vozidla podskupiny Cl spojená s přípojným vozidlem, jehož nejvyšší povolená hmotnost převyšuje 750 kg, ale nepřevyšuje hmotnost motorového vozidla v nenaloženém stavu, přičemž společná nejvyšší povolená hmotnost takto spojených vozidel nepřevyšuje 12 000 kg;

D1E. Motorová vozidla podkategorie Dl spojená s přípojným vozidlem, které se nepoužívá pro přepravu osob, a jehož nejvyšší povolená hmotnost převyšuje 750 kg, ale nepřevyšuje hmotnost motorového vozidla v nenaloženém stavu, přičemž společná nejvyšší povolená hmotnost takto spojených vozidel nepřevyšuje 12 000 kg.

10. Vnitrostátní legislativa může zavést další kategorie nebo podkategorie vozidel, jiné než výše uvedené. Označení takových kategorií nebo podkategorií by se nemělo podobat symbolům, které používá k označení kategorií nebo podkategorií vozidel Úmluva; měl by také být použit i jiný typ tisku.
11. Kategorie (podkategorie) vozidel, pro něž řidičský průkaz platí, by měly být znázorněny piktogramy uvedenými v tabulce uvedené v Úmluvě.
20. Podle ust. § 116 odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že držitel platného řidičského průkazu vydaného cizím státem, který má na území České republiky trvalý pobyt nebo přechodný pobyt na dobu delší než 1 rok podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, je povinen požádat příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností o vydání řidičského průkazu výměnou za řidičský průkaz vydaný cizím státem, a to do 3 měsíců ode dne návratu do České republiky, jde-li o občana České republiky, nebo ode dne, kdy mu byl povolen trvalý pobyt nebo přechodný pobyt na dobu delší než 1 rok, jde-li o cizince.
21. Podle ust. § 116 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že při výměně řidičského průkazu podle odstavců 1 až 3 запиše příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností do řidičského průkazu řidičské oprávnění pro skupiny vozidel, které je shodné se skupinami vozidel uvedenými v řidičském průkazu členského státu nebo v řidičském průkazu vydaném cizím státem. Neodpovídá-li skupina vozidel uvedená v řidičském průkazu členského státu nebo v řidičském průkazu vydaném cizím státem skupině vozidel podle tohoto zákona, obecní úřad obce s rozšířenou působností запиše do řidičského průkazu řidičské oprávnění pro skupiny vozidel v rozsahu nejbližší vyšším s omezením. Pro vydání řidičského průkazu podle odstavců 1 až 4 se použije § 109 odst. 7 až 9 a § 110 obdobně. Prováděcí právní předpis stanoví skupiny vozidel, které odpovídají skupinám vozidel podle tohoto zákona.
22. Podle § 116 odst. 7 zákona o silničním provozu platí, že prováděcí právní předpis stanoví seznam států a skupin řidičských oprávnění a podmínky jejich uznávání.
23. Prováděcím právním předpisem podle předchozího bodu je vyhláška č. 31. Ust. § 7 odst. 1 vyhlášky č. 31 stanoví, že náležitosti řidičského průkazu vydaného cizím státem podle Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) se posuzují podle přílohy č. 6 této Úmluvy. § 10a odst. 1 této vyhlášky stanoví, že řidičský průkaz vydaný cizím státem, který svým provedením neodpovídá požadavkům Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) nebo Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949), lze vyměnit za řidičský průkaz, jestliže vydávající stát není členským státem a je uveden v příloze č. 6a a držitel tohoto řidičského průkazu pobývá na území České republiky na základě dlouhodobého víza.
24. Při aplikaci předmětné právní úpravy na zjištěný skutkový stav ve vztahu k podmínkám výměny keňského řidičského průkazu za český řidičský průkaz vyšel soud ze závěrů prezentovaných v rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. listopadu 2019, č.j. 57 A 103/2019-43, který se týkal skutkově obdobného případu. Ve vztahu k výměně keňského řidičského průkazu za řidičský průkaz český zaujal zdejší soud tento právní názor: *„Z výše popsané právní úpravy vyplývají následující právní východiska ve vztahu ke keňskému řidičskému průkazu: Řidičský průkaz vydaný Keňou podle Úmluvy osvědčuje řidičské oprávnění na území ČR (§ 104 odst. 2 písm. c) zákona). Aby mohl být řidičský průkaz považován za průkaz vydaný podle Úmluvy, musí splňovat podmínky uvedené v příloze č. 6 Úmluvy (§ 7 odst. 1 vyhlášky a čl. 41 odst. 2 písm. a) bod i) Úmluvy). Řidičský průkaz musí*

podle přílohy č. 6 bod 4 a 5 Úmluvy obsahovat „očíslované“ údaje (jinak slovy užitými v bodě 5 popsaného ustanovení „údaje uvedené pod čísly“). Řidičský průkaz vydaný cizím státem, který svým provedením neodpovídá požadavkům Úmluvy lze sice vyměnit, ale musí být splněny kumulativně tři podmínky – jednak vydávající stát není členským státem EU, jednak vydávající stát je uveden v příloze č. 6a vyhlášky č. 31/2001 Sb. a konečně držitel tohoto řidičského průkazu pobývá na území České republiky na základě dlouhodobého víza (§ 10a odst. 1 vyhlášky). V daném případě není Keňa uvedena v příloze č. 6a vyhlášky č. 31/2001 Sb., proto nebylo nutné zkoumat splnění ostatních podmínek a lze shrnout, že keňský řidičský průkaz nelze vyměnit, pokud svým provedením neodpovídá požadavkům Úmluvy.“ Tento závěr potvrdil ve svém rozsudku ze dne 23. října 2020, č.j. 5 As 426/2019-26, i Nejvyšším správní soud: „Tento řidičský průkaz (keňský řidičský průkaz – pozn. soudu) tak osvědčuje řidičské oprávnění na území České republiky, avšak pouze tehdy, splňuje-li požadavky podle Vídeňské úmluvy – tj. Úmluvy o silničním provozu z roku 1968, nebo podle Úmluvy o silničním provozu z roku 1949 (Ženeva). Tento závěr vyplývá již z výše citovaného § 104 odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu a je dále reflektován také v § 7 vyhlášky o řidičských průkazech, podle jehož odst. 1 se náležitosti řidičského průkazu vydaného cizím státem podle Úmluvy o silničním provozu (Vídeňské úmluvy) posuzují podle přílohy č. 6 této úmluvy.“

25. V nynějším případě soud, veden výše prezentovaným právním názorem, uvážil o jednotlivých žalobních námitkách následovně.
26. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že je dle jeho názoru podstatné, zda jsou údaje v řidičském průkazu obsažené, nikoliv zda jsou číslovány. Trvání na požadavku číslování údajů obsažených v keňském řidičském průkazu pak žalobce označil za přepjatý formalismus. K otázce číslování údajů obsažených v řidičském průkazu se zdejší soud vyjádřil v již citovaném rozsudku č.j. 57 A 103/2019-43 ze dne 14. 11. 2019. Soud na tomto místě nebude reprodukovat veškerou argumentaci obsaženou v citovaném rozsudku (rozsudek jakož i jiná správní judikatura je ostatně veřejně dostupný na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu www.nssoud.cz), když uvede pouze právní závěr stěžejní pro posouzení této žalobní námítky. V citovaném rozsudku dospěl zdejší soud k závěru, že „[P]okud tedy žalobce tvrdil, že není rozhodné, zda jsou údaje v RP číslovány, ale zda jsou zde uvedeny, pak takový výklad není správný, protože Úmluva, jak je výše stanoveno, požaduje nejen uvedení všech údajů v řidičském průkazu, ale je jejich číslování unifikované pro všechny smluvní státy Úmluvy. (...) Soud uvádí, že požadavek na číslování jednotlivých údajů řidičského průkazu není samoúčelný a je pochopitelné, že se na něm smluvní státy Úmluvy shodly. Zřejmým důvodem pro tento požadavek je unifikace obsahu řidičských průkazů vydávaných smluvními státy podle Úmluvy včetně údajů zde uváděných. Není ostatně vyloučeno, aby smluvní stát Úmluvy vydával různá řidičská oprávnění, z nichž jen některé druhy budou vyhovovat požadavkům Úmluvy. Nicméně jen ty řidičské průkazy, které odpovídají požadavkům Úmluvy, musí jiný smluvní stát Úmluvy uznat. Sjednaly-li smluvní strany Úmluvy, že údaje obsažené v řidičském průkazu musí být očíslované, není výrazem přepjatého formalismu, trvá-li smluvní strana Úmluvy na dodržení této podmínky. Námitkou přepjatého formalismu se nelze domáhat postupu správních orgánů nerespektujícího právní úpravu. (...) Soud neshodl s žalobcem, že je přehnaně formalistické trvat na požadavcích stanovených zákonem a mezinárodní smlouvou. V takovém případě o přepjatém formalismu uvažováno býti nemůže – strany mezinárodní smlouvy a zákonodárce uvážily, jak má být předmětný právní vztah regulován a promítly to do výše popsané právní úpravy. Za formalistické nemůže být považováno to, že správní orgány podle takové právní úpravy postupovaly.“

27. Nejvyšší správní soud popsaný právní závěr aproboval v citovaném rozsudku č.j. 5 As 426/2019-26 ze dne 23. října 2020 (body 24 - 28): „Z výše citované části přílohy č. 6 vyplývá, že údaje uvedené na řidičském průkazu vydaném smluvním státem Vídeňské úmluvy skutečně musí být číslovány tak, jak uvedl v napadeném rozhodnutí již žalovaný. Byť se na první pohled může zdát, že se jedná o požadavek ryze formalistický a bezhlavé trvání na obsažení čísel v řidičském průkazu může na první dojem působit jako formalismus, Nejvyšší správní soud má za to, že číslování údajů na řidičském průkazu má své odůvodnění, které za ryze formalistické považovat nelze. V první řadě je nutné zoblednit, že tyto požadavky stanoví mezinárodní smlouva, jejímž podpisem se smluvní státy zavázaly řídit se jejími ustanoveními. A byly to právě smluvní státy, které určily, jaké údaje či značení budou vzájemně na svých řidičských průkazech pro jejich uznání vyžadovat. Další přistupující státy, mezi které spadá jak Česká republika, tak také Keňa, svým přistoupením k Vídeňské úmluvě se stanovenými požadavky souhlasily. Pokud tedy správní orgány trvají na obsažení všech údajů, které stanoví mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, nejedná se o výraz přepjatého formalismu, jak předestírá stěžovatel. Podstatou striktního stanovení veškerých náležitostí, údajů a značení v řidičském průkazu je to, že uznání, příp. na uznání navazující výměna řidičského průkazu cizího státu za český, nemá spočívat v materiálním přezkoumávání požadavků kladených na řidiče motorového vozidla. Podpisem Vídeňské úmluvy daly smluvní státy najevo jistou důvěru vůči ostatním smluvním státům, že motorová vozidla budou v silničním provozu řídit pouze osoby s řidičským oprávněním. Zavázaly se mj. k tomu, že zajistí, aby řidičské průkazy byly vydány až poté, co příslušné orgány ověřily, že řidič má požadované znalosti a dovednosti, příp. poté, co získá příslušnou kvalifikaci, že bude splňovat podmínku věku, bude vyhovovat požadavkům kladeným na zdravotní stav řidiče motorového vozidla a splní veškeré podmínky pro úspěšné vykonání teoretických a praktických zkoušek; srov. čl. 41 odst. 1 písm. b) a c) Vídeňské úmluvy. Současně s tímto závazkem na sebe vzaly také povinnost vzájemně uznávat řidičské průkazy, které budou odpovídat příloze č. 6, tj. budou obsahovat všechny požadované údaje. Jedná se o zcela logický krok, který ale vychází právě z předpokladu dodržení všech závazků z Vídeňské úmluvy vyplývajících. Obsahuje-li řidičský průkaz všechny stanovené údaje, vč. jejich číslování, smluvní stát má povinnost jej na svém území uznat, aniž by jakkoli dále prověřoval předpoklady a skutečné schopnosti jeho držitele týkající se řízení motorových vozidel. Takovéto automatické uznávání však vyžaduje také určitou míru unifikace obsahu řidičských průkazů smluvních států tak, aby daný řidičský průkaz bylo možné jednoduše uznat bez nutnosti ověřování veškerých v něm uvedených údajů. Smyslem samotného číslování je tedy určitá standardizace v čitelnosti průkazů vydávaných cizími státy v jiných jazycích, jak již uvedl krajský soud. Jinak řečeno, číslování zjednodušuje čtení jednotlivých údajů a zlepšuje orientaci v konkrétním řidičském průkazu, neboť správní orgány všech smluvních států mají jistotu ohledně toho, jaký údaj je pod jakým číslem na řidičském průkazu obsažen. Tím je také vyloučena možnost jejich záměny, což platí tím spíše, obsahuje-li řidičský průkaz snadno zaměnitelné informace (např. místo narození a místo vydání, datum platnosti řidičského průkazu, datum platnosti pro jednotlivé kategorie vozidel apod.). Sporné číslování proto skutečně nelze považovat za samoučelné. S ohledem na vše výše uvedené pak může dojít k automatickému uznání řidičského průkazu vydaného smluvním státem Vídeňské úmluvy pouze tehdy, splňuje-li předložený řidičský průkaz beze zbytku veškeré náležitosti uvedené v příloze č. 6 této úmluvy. Je přitom záležitostí orgánů státu, který konkrétní řidičský průkaz vydal, aby byly všechny požadavky vyplývající z této mezinárodní smlouvy dodrženy, mají-li ostatní smluvní státy vydaný řidičský průkaz bez dalšího prověřování jeho držitele uznat. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že výklad zastávaný správními orgány, jakož i krajským

soudem, má s ohledem na uvedené oporu v samotné Vídeňské úmluvě a její příloze č. 6. Jestliže tedy keňské správní orgány neopatřily předložený řidičský průkaz požadovaným číslováním, nelze než uzavřít, že takovýto řidičský průkaz neodpovídá příloze č. 6 Vídeňské úmluvy a není možné jej automaticky uznat a vyměnit za český řidičský průkaz.“

28. Soud nenašel v nyní posuzovaném případě žádný důvod odchýlit se od takto zcela jasně formulovaných logických právních závěrů Nejvyššího správního soudu a žalobní námitky stran číslování údajů obsažených v řidičském průkazu neshledal důvodnými.
29. K námitce ve vztahu k českému předkladu anglického znění Vídeňské úmluvy pak soud odkazuje na bod 30 odůvodnění výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 426/2019-26 ze dne 23. 10. 2020, kde kasační soud uvedl mj., že *„Vídeňská úmluva byla přijata v pěti jazycích – a sice v angličtině, francouzštině, čínštině, ruštině a španělštině, přičemž všechna tato znění jsou považována za znění originální. Nelze proto vycházet jen a pouze ze znění anglického a jemu pak přizpůsobovat výklad všech jazykových verzí této mezinárodní smlouvy. Závazné pro aplikaci jsou všechna originální znění, současně však Nejvyšší správní soud neshledal, že by české znění Vídeňské úmluvy, vyhlášené sdělením Ministerstva zahraničních věcí č. 83/2013 Sb. m. s., o sjednání Úmluvy o silničním provozu, přijaté ve Vídni dne 8. listopadu 1968, těmto originálním zněním neodpovídalo.“*
30. Důvodnou nebyla ani žalobní námitka ve vztahu k aplikaci ust. § 116 odst. 3 a 4 zákona o silničním provozu. Keňský řidičský průkaz totiž neosvědčoval řidičské oprávnění žalobce na území ČR, neboť nebyl řidičským průkazem dle ust. § 104 odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu ve spojení s ust. § 7 odst. 1 vyhlášky č. 31.
31. K námitce stran aplikace čl. 41 odst. 2 písm. b) Vídeňské úmluvy soud opětovně uvádí, že primárním předpokladem pro výměnu keňského řidičského průkazu za český řidičský průkaz bylo, aby tento obsahoval náležitosti ve smyslu přílohy č. 6 Vídeňské úmluvy. Vzhledem k tomu, že žalobcem předložený keňský řidičský průkaz takové náležitosti neobsahoval, nebylo možné jej na základě Vídeňské úmluvy vyměnit za český řidičský průkaz.
32. Ani žalobní námitka ve vztahu k automatickému uznávání a vyměnitelnosti řidičských průkazů smluvními stranami Vídeňské úmluvy není důvodná. Žalobce se mílí, pokud tvrdí, že k takové výměně řidičského průkazu může dojít automaticky. Je totiž třeba mít neustále na paměti čl. čl. 41 odst. 2 písm. a) bod i) Vídeňské úmluvy a ust. § 7 odst. 1 vyhlášky č. 31, které normují, že k uznání, resp. výměně cizozemského řidičského průkazu za tuzemský řidičský průkaz může dojít tehdy, pokud cizozemský řidičský průkaz splňuje náležitosti stanovené přílohou č. 6 Vídeňské úmluvy (shodně srov. bod 20 odůvodnění již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 426/2019-26 ze dne 23. 10. 2020). Žalobcův keňský řidičský průkaz takové náležitosti však nesplňoval. K namítané kolizi mezinárodního a vnitrostátního práva pak soud uvádí, že k žádné takové kolizi nedochází, když jak Vídeňská úmluva, tak vyhláška č. 31 shodně stanovují, že uznání způsobilý je takový řidičský průkaz, který splňuje náležitosti stanovené přílohou č. 6 Vídeňské úmluvy.
33. Vzhledem k výše uvedenému je tedy zřejmé, že žalobcem předložený keňský řidičský průkaz, o jehož výměnu žalobce žádal, není řidičským průkazem odpovídajícím Vídeňské úmluvě. Prostor pro aplikaci ust. § 10a odst. 1 vyhlášky č. 31 pak dán nebyl proto, že Keňská republika není státem uvedeným v příloze č. 6a vyhlášky č. 31. Správní orgány tedy postupovaly v souladu s právní úpravou, pokud žalobcovu žádost zamítly.

34. Námitky obsažené v replice žalobce nemohou založit důvodnost žaloby hned ze třech důvodů. Zaprvé byly vzneseny po uplynutí lhůty pro uplatnění žalobních bodů podle § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.: Lhůta pro podání žaloby uplynula dnem 25. 7. 2020 a repliku žalobce podal dne 18. 8. 2020. Zadruhé tvrzení v replice o tom, že žalobce na území SRN využívá keňský řidičský průkaz, kdy tento je na jejím území platný a vyměnitelný, a že jiné státy nečíslované řidičské průkazy vyměňují, je pro posouzení věci irelevantní (bod bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 426/2019-26 ze dne 23. 10. 2020: „*Tvrzení stěžovatele, že v jiných státech Evropské unie je keňský řidičský průkaz neobsahující číslování běžně uznáván, pak není z hlediska posouzení věci rozhodné.*“) a navíc žalobce ve správním řízení argumentaci cizozemské správní praxe při uznávání řidičských průkazů nevznesl, tudíž napadené rozhodnutí nemůže trpět nezákonností z důvodu, že tento aspekt vypořádalo vadně. Zatřetí žalobce žádné ze svých tvrzení nedoložil. Lze ještě dodat, že argumentace žalobce v replice, že na území SRN využívá keňský řidičský průkaz, kdy tento je na jejím území platný a vyměnitelný, pouze by žalobce musel absolvovat v SRN dodatečnou zkoušku, je navíc vnitřně rozporná: „*Pakliže německé orgány vyžadují po stěžovateli za účelem výměny keňského řidičského průkazu za německý vykonání dodatečné zkoušky, z povahy věci nelze hovořit o uznání keňského řidičského průkazu ve smyslu čl. 41 Vídeňské úmluvy, neboť dodatečnou zkouškou fakticky ověřují stěžovatelovo řidičské oprávnění.*“ (bod 29 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 426/2019-26). Podle soudu nutnost absolvování dodatečné zkoušky vylučuje tvrzenou vyměnitelnost řidičského průkazu.
35. S ohledem na výše uvedené tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnul.

VII.

Náklady řízení

36. Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť tento ve věci neměl ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. úspěch. Žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť tento se náhrady nákladů řízení výslovně vzdal ve svém vyjádření k žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. ledna 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu